

[Martin.]

disse tilsynsrådsmedlemmer valgt af staten, og der blev sagt mange, også temmelig ondskabsfulde ting om det dengang. Det blev sagt, at staten ville begrænse sparekassernes selvbestemmelsesret, ja, det blev endog sagt, at staten, ministeriet, ville have rådighed over 300-400 mer eller mindre gode ben til uddeling blandt dertil velfortjente medborgere. Nu var forholdet jo imidlertid det, at de allerfleste af disse ben var der ikke så forfærdelig meget ved, og jeg tror, det er gået de statsudnævnte medlemmer af tilsynsrådene, sådan som der stod i en vise i Blæksprutten, dengang Tietgen havde købt kong Hans' kiste og benrad og ført det hjem til Danmark: nogle sagde, det var bare ben, og andre var kisteglade. Nogle var glade over det, andre blev måske lidt skuffet, men forholdet er det, at disse medlemmer af tilsynsrådene, som staten udnævner, er faldet til ved sparekasserne; de virker på lige fod med de andre medlemmer af sparekassernes tilsynsråd. Der er ingen forskel på dem, og de har samme vilkår.

Hvis man nu indfører denne aldersgrænse, betyder det, at man gør forskel, selv om det kun er en lille forskel, på tilsynsrådenes medlemmer: nogle bliver underkastet en aldersgrænse, andre ikke. Jeg vil mene, at det ville være bedre, hvis man overlod det til sparekasserne selv at afgøre, om man ville have en aldersgrænse, og hvor den skulle ligge, og ganske simpelt fastslog, at denne aldersgrænse også skulle gælde for de af ministeriet udnævnte medlemmer. Det vil være uheldigt, hvis man kommer til at se på de statsudnævnte medlemmer af tilsynsrådet som en art tjenestemænd, der er underkastet tjenestemændenes vilkår med hensyn til aldersgrænse og den slags ting.

Nu blev altså bestemmelserne om statsudnævnte medlemmer af tilsynsrådene gennemført under bitter modstand fra sparekasser og under bitter modstand fra venstre og konservative i 1937. Vi har forsonet os med dem, og det har sparekasserne vistnok også, men man bør ikke rippe op i dette gamle spørgsmål. Man tør næppe påstå, at bestemmelsen har medført mange ulemper, men på den anden side tør vist heller ingen påstå, at det har været til så forfærdelig stor gavn med disse statsudnævnte med-

lemmer. De er så godt som alle dygtige folk, der har forstået at tilpasse sig, og de betragter sig som medlemmer på lige fod med tilsynsrådets andre medlemmer. Det bør de blive ved med.

Nu gør det mig selvfølgelig lidt ondt, at jeg må tage forbehold, et lille forbehold, over for det eneste punkt, som den højtærede statsminister — handelsminister, selvfølgelig, det andet må jo vente — selv er ophavsmand til, for der har mellem os bestået et gammelt venskab. Jeg håber dog ikke, det gør noget skår i glæden, når der i øvrigt er udsigt til at få gennemført en sparekasselov i fuld enighed, uden at der hugges nogen hæl eller klippes nogen tå.

Jeg skal altså anbefale lovforslaget til velvillig behandling i tinget og tilsige mit partis støtte til, at de principper, som vi i det store og hele hylder, kan blive gennemført for sparekasserne.

Formanden: Må jeg minde det ærede medlem om, at de 3 behandlinger er grundlovsfæstet.

Erna Sørensen: Det konservative folkeparti ser med stor sympati på det lovforslag, som i dag er til behandling. Vi har stor respekt for det arbejde, der er udført i det sagkyndige, meget sagkyndige, udvalg, der har stillet forslag om disse ændringer, og vi finder det rimeligt, at lovforslaget bliver gennemført med virkning fra 1. april 1960 at regne.

For os at se er det udmærket at gennemføre en ordning, så man får det sande billede af sparekassernes formueforhold og et rigtigt billede af deres driftsoverskud for det pågældende år, og vi synes derfor, at det er en rigtig og rationel ordning at dele formuen op dels som likvid formue, dels som anlægskapital. Vi synes ligeledes, det er rigtigt at dele indtægten ved udlån op, altså den provision, man tjener, således at ikke hele provisionen bliver taget ind som indtægt for det pågældende år, men deles mellem årene og henlægges til de særlige konti. Det tager for lang tid at gå ind på alle disse områder. Vi kan blot sige, at resultatet er så tiltalende, at vi med glæde ser det gennemført.

Der er også tale om en modernisering, som f. eks. — for blot at nævne en enkelt ting — dette, at en sparekasse er i stand til